

- b) rozszerzając — w oparciu o tzw. klauzulę ochrony rynku — regionalne ograniczenia swobody przepływu pracowników po dniu 16 kwietnia 2003 r., tj. po dniu podpisania traktatu o przystąpieniu Polski do UE;
- Obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- A. Delegowanie polskich pracowników w celu wykonania umów o dzieło w Niemczech zostało uregulowane w umowie z dnia 31 stycznia 1990 r. między rządem Republiki Federalnej Niemiec i rządem Rzeczypospolitej Polski o delegowaniu pracowników polskich przedsiębiorstw do realizacji umów o dzieło. Zgodnie z niemiecką praktyką administracyjną pojęcie „przedsiębiorstwo drugiej strony” użyte w art. 1 ust. 1 tego porozumienia jest interpretowane jako „przedsiębiorstwo niemieckie”.
- B. Wynika z tego, że tylko niemieckie przedsiębiorstwa mogą zawierać umowy o dzieło na podstawie ww. umowy międzynarodowej. Przedsiębiorstwom innych państw członkowskich, które chciałyby realizować umowy w Niemczech, pozostawałoby zatem jedynie alternatywa utworzenia w Niemczech spółki zależnej. W ten sposób przedsiębiorstwa innych państw członkowskich są powstrzymywane od korzystania z przysługującej im na podstawie art. 49 WE swobody przepływu usług w celu zawierania — na potrzeby realizacji prac na terytorium Republiki Federalnej Niemiec — umów o dzieło z polskimi przedsiębiorstwami na podstawie niemiecko-polskiej umowy międzynarodowej. Chodzi więc zatem o bezpośrednią dyskryminację przedsiębiorstw z innych państw członkowskich niż Niemcy ze względu na przynależność państwową, względnie siedzibę przedsiębiorstwa.
- C. Zgodnie z art. 46 WE w zw. z art. 55 WE dyskryminujące uregulowania szczególne mogą zostać uzasadnione jedynie przez względy porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem powoływanie się na przewidziane w art. 46 WE uzasadnienie w postaci względów porządku publicznego wymaga, aby utrzymanie dyskryminującego środka było konieczne dla przeciwstawienia się rzeczywistości i dostatecznie poważnemu zagrożeniu jednego z podstawowych interesów społecznych.
- D. W niniejszym przypadku wymogi te nie są spełnione. Na potrzeby kontroli prawidłowego wykonywania umowy międzynarodowej nie jest konieczne ograniczenie [wykładni] do przedsiębiorstw z siedzibą w Niemczech, ponieważ wszystkie wnioski i tak muszą wpłynąć do organów niemieckich. Jeżeli chodzi o egzekwowanie odpowiedzialności zleceniodawców za opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne i sankcje za naruszenia prawa to kwestie te nie są związane specjalnie z umową międzynarodową dotyczącą umów o dzieło, lecz powstają ogólnie w przypadku świadczenia w Niemczech usług przez przedsiębiorstwa z innych

państw członkowskich. Brak jest również wskazówki co do tego, dlaczego otwarcie umowy dwustronnej dla przedsiębiorstw z innych państw członkowskich mogłoby prowadzić do niewłaściwego stosowania lub obejścia przepisów przejściowych traktatu o przystąpieniu. Obawa przed nadużyciem przepisów przejściowym w żadnym wypadku nie wiąże się z powstaniem dostatecznie poważnego zagrożenia porządku lub bezpieczeństwa publicznego, które mogłoby uzasadnić dyskryminujące ograniczenie swobody świadczenia usług.

- E. Z brzmienia klauzuli „standstill” w rozdziale 2, pkt 13 załącznika XII, o którym mowa w art. 24 aktu przystąpienia z dnia 16 kwietnia 2003 r. wynika, że klauzula „standstill” ma charakter bezwzględny i zakazuje każdej formy pogorszenia dostępu polskich pracowników wykonujących umowy o dzieło do niemieckiego rynku pracy w porównaniu z sytuacją istniejącą w dniu 16 kwietnia 2003 r. Zgodnie z tzw. klauzulą ochrony rynku, która w praktyce administracyjnej Federalnej Agencji Pracy jest stale stosowana, co do zasady niedopuszczalne są jednak umowy o dzieło, jeżeli miałyby być wykonywane w rejonie agencji, w którym stopa bezrobocia w ostatnich sześciu miesiącach była przeciętnie co najmniej 30 % wyższa aniżeli stopa bezrobocia w Republice Federalnej Niemiec. Zestawienie rejonów agencji objętych zakresem tego uregulowania jest aktualizowane co kwartał. W konsekwencji klauzula ochrony rynku narusza klauzulę „standstill” aktu przystąpienia, ponieważ po dniu 16 kwietnia 2003 r. do zestawienia rejonów agencji, w których umowy o dzieło są niedopuszczalne, dołączone zostały nowe rejony.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgerichts Wien (Austria) w dniu 11 grudnia 2007 r. — Friederike Wallentin-Hermann przeciwko Alitalia — Linee Aeree Italiane SpA

(Sprawa C-549/07)

(2008/C 64/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Friederike Wallentin-Hermann

Strona pozwana: Alitalia — Linee Aeree Italiane SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91⁽¹⁾, uwzględniając 14 motyw rozporządzenia, mają miejsce wówczas, gdy techniczna awaria samolotu, w szczególności usterka silnika jest przyczyną odwołania lotu oraz czy okoliczności uzasadniające zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia należy interpretować w świetle postanowień konwencji montrealskiej (art. 19)?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy w przypadku przewoźników lotniczych, którzy ponadprzeciętnie często uzasadniają odwołania lotów wystąpieniem awarii technicznych, sama ta częstotliwość stanowi podstawę dla przyjęcia nadzwyczajnych okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy należy uznać, że przewoźnik lotniczy podjął wszelkie „racjonalne środki” zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, gdy wykaże, że przeprowadzał w samolocie przeglądy w ustawowo przepisany minimalnym zakresie i czy jest to wystarczające, aby zwolnić przewoźnika lotniczego z obowiązku wypłaty rekompensaty zgodnie z art. 5 w związku z art. 7 rozporządzenia?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia stanowią przypadki siły wyższej lub zdarzenia wywołane działaniem siły przyrody, które nie wynikają z awarii technicznej i leżą w związku z tym poza sferą przewoźnika lotniczego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 11 grudnia 2007 r. — Deniz Sahin przeciwko Bundesminister für Inneres

(Sprawa C-551/07)

(2008/C 64/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deniz Sahin

Strona pozwana: Bundesminister für Inneres

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 2 jak również art. 7 ust. 1 lit. d) oraz ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”) należy interpretować w ten sposób, że obejmują one swoim zakresem także tych członków rodziny w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy, którzy niezależnie od obywatela Unii przybyli do przyjmującego państwa członkowskiego (art. 2 pkt 3 dyrektywy) i dopiero tam nabyli status członka rodziny obywatela Unii lub stworzyli z nim wspólnotę rodzinną?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy dodatkowym warunkiem jest to, aby członek rodziny w chwili nabycia statusu członka rodziny lub stworzenia wspólnoty rodzinnej przebywał zgodnie z prawem w przyjmującym państwie członkowskim? Jeśli tak, to czy do uznania pobytu za zgodny z prawem wystarczy, że członek rodziny jest wyłącznie uprawniony do pobytu ze względu na swoją pozycję osoby ubiegającej się o azyl?
- c) Jeśli z odpowiedzi na pytania 1. a) i b) nie wynika na podstawie dyrektywy żadne prawo pobytu dla członka rodziny, uprawnionego do pobytu jedynie ze względu na sam fakt ubiegania się o azyl, który niezależnie od obywatela Unii przybył do przyjmującego państwa członkowskiego i dopiero tam nabył status członka rodziny lub stworzył wspólnotę rodzinną z obywatelem Unii, to czy niemniej jednak jest możliwe wyprowadzenie prawa pobytu z art. 18 lub art. 39 WE w świetle podstawowego prawa do poszanowania życia rodzinnego w sytuacji, którą charakteryzuje fakt, że członek rodziny od blisko czterech lat przebywa w przyjmującym państwie członkowskim i od roku żyje tam w związku małżeńskim z obywatelem Unii, z którym prawie od trzech i pół roku prowadzi wspólne życie i z którym ma dwudziestomiesięczne dziecko?

2. Czy art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 dyrektywy sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym członkowie rodziny obywatela Unii, którzy nie posiadają obywatelstwa jednego z państw członkowskich i którym na mocy prawa wspólnotowego, w szczególności na mocy art. 7 ust. 2 dyrektywy, przysługuje prawo pobytu, nie mogą uzyskać karty pobytovej („Karty pobytovej członka rodziny obywatela Unii”) jedynie z tego względu, że zgodnie z przepisami o azylu przyjmującego państwa członkowskiego mają (tymczasowe) prawo pobytu w tym państwie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 158 str. 77.